

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžo/31/2016
Identifikačné číslo spisu: 1013200635
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1013200635.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Kataríny Benzovej a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci žalobcov: 1. A. F., 2. A. F., rod. U., obaja bytom B. XX, C., zastúpení advokátom JUDr. Rastislavom Kaššákom, PhD., Medená 5, Bratislava proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, odbor výstavby a bytovej politiky, Lamačská cesta 8, Bratislava za účasti: A. A. E., B. 29, Bratislava, zastúpený: Advokátska kancelária JURIKA & KELTOŠ, s.r.o., Mickiewiczova 2, Bratislava, v mene ktorej koná Mgr. Martin Keltoš, advokát a konateľ, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A-2013/1105-KOL zo dňa 8. marca 2013 o odvolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/87/13-172 zo dňa 25. marca 2015 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/87/13-278 zo dňa 18. januára 2016 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/87/13-172 zo dňa 25. marca 2015 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/87/13-278 zo dňa 18. januára 2016 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave s poukazom na § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali preskúmania zákonnosti rozhodnutia právneho predchodcu žalovaného (Obvodného úradu Bratislava - ďalej aj len žalovaný) č. A-2013/1105-KOL zo dňa 08.03.2013, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcov a potvrdené prvostupňové rozhodnutie stavebného úradu - Mestskej časti Bratislava - Nové Mesto č. ÚKaSP-2012/2538-EKT-132-sp zo dňa 14.11.2012, ktorým stavebný úrad v spojenom územnom a stavebnom konaní povolil stavbu „Rekonštrukcia rodinného domu“ na pozemku parc. č. XXXX/X a XXXX/XX, k. ú. N., na B. ulici č. XX v C., podľa projektovej dokumentácie vypracovanej spoločnosťou HFD, s.r.o. pre stavebníka A. A. E. (pribrátého účastníka).

V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd uviedol, že rozhodnutie žalovaného i rozhodnutie

prvostupňového správneho orgánu obsahuje všetky zákonom stanovené formálne i obsahové náležitosti a vydal ho orgán na to príslušný, pričom v kontexte žalobných námietok postupoval príslušný stavebný úrad v medziach zákonom stanoveného postupu. V danom prípade spojil územné a stavebné konanie a po zabezpečení podkladov vydal rozhodnutie (dňa 14.11.2012), ktorým príbratému účastníkovi povolil stavbu - rekonštrukciu jeho rodinného domu, pozostávajúcu z dispozičných zmien, rekonštrukcie 2. a 3. NP a stavby dvojgaráže na 1. NP. Zákonnosť spojenia územného a stavebného konania krajský súd neposudzoval, keďže žaloba takúto vadu nenamietala. Právny zástupca žalobcov túto námietku predniesol až na pojednávaní pred krajským súdom dňa 25.02.2015, po uplynutí lehoty ustanovenej v § 250b ods. 1 OSP. Krajský súd za obsolentnú považoval tiež námietku žalobcov týkajúcu sa nezabezpečenia záväzného stanoviska hlavného mesta SR Bratislavy ako dotknutého orgánu podľa § 140a stavebného zákona k urbanisticko-architektonickému riešeniu stavby (rekonštrukcie), a to z rovnakých dôvodov, pretože právny zástupca žalobcov túto námietku predniesol až na pojednávaní pred krajským súdom dňa 25.02.2015, po uplynutí lehoty ustanovenej v § 250b ods. 1 OSP.

K námietke č. 1 sa krajský súd vyjadril, že na namietané neuskutočnenie miestneho zisťovania a ústneho pojednávania súd poukázal na znenie § 61 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (stavebný zákon) a vychádzajúc z listín nachádzajúcich sa v administratívnom spise bol toho názoru, že stavebný úrad v súlade s týmto zákonným ustanovením využil svoje oprávnenie, čo mu umožňovala najmä tá skutočnosť, že predmetná stavba sa má realizovať na stabilizovanom území, ktoré je stavebnému úradu dobre známe a tiež, že podklady predložené príbratým účastníkom (projektová dokumentácia, fotodokumentácia a vizualizácia) poskytovali dostatočný podklad pre posúdenie navrhovanej stavby, ktorej rozsah nemožno považovať za zvlášť veľký a technickú náročnosť navrhovanej stavby za zvlášť zložitú. Z dôvodu nevykonania obhliadky miesta realizácie navrhovanej stavby nemožno postup správneho orgánu považovať za v rozpore so zákonom a absenciu vykonania tohto dôkazu za majúcu príčinu v nedostatočne zistenom skutkovom stave. Krajský súd sa nestotožnil ani s argumentom žalobcov, že stavebný úrad bez opodstatnenia zvolil iný procesný postup, ako v prípade prístavby na B. ulici č. XX v C. pre stavebníka p. M. na parc. č. XXXX/X, pretože táto žalobcami uvádzaná stavba bola na rozdiel od predmetnej stavby navrhovaná mimo stabilizovaného územia, teda nešlo o rovnaký prípad.

Krajský súd sa nestotožnil s námietkou č. 2 - tvrdením žalobcov, že rozhodnutie správnych orgánov je zmätočné a nepresvedčivé, čo žalobcovia odvodzovali zo skutočnosti, že v napadnutom rozhodnutí sa uvádza rôzna definícia navrhovanej stavebnej činnosti (... povoleniu stavby, povoleniu zmeny stavby, rekonštrukciu rodinného domu, pribudne iba dvojgaráž ...). Správne orgány dostatočne odborne a kvalifikovane vyhodnotili návrh na vydanie stavebného povolenia a správne identifikovali rozsah stavebnej činnosti; predmetom návrhu na vydanie stavebného povolenia je rekonštrukcia rodinného domu príbratého účastníka a prístavba dvojgaráže, na túto stavebnú činnosť je potrebné stavebné povolenie a v zmysle § 66 ods. 1 stavebného zákona sa stavebné povolenie vydáva pre stavbu. Z tohto hľadiska považoval krajský súd použitú terminológiu v rozhodnutí žalovaného za správnu a zákonnú.

Krajský súd sa k námietke č. 3 vyjadril tak, že žalobcovia v žalobe neuviedli, v čom by prístavba dvojgaráže narušila architektonický vzhľad na ulici. Navrhovaná dvojgaráž objemové parametre rodinného domu v zásade nezmení a nebude mať rušivý vplyv na architektonický ráz ulice. Z rozhodnutia žalovaného vyplýva, že tento sa zaoberal otázkou, či navrhovaná stavba nevniesie do zástavby neprijateľný kontrast, keď konštatoval, že prístavba dvojgaráže nebude zásadne meniť objemové parametre už stojaceho rodinného domu, čo vyplýva predovšetkým z projektovej dokumentácie, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť stavebného povolenia a je k dispozícii v administratívnom spise.

Krajský súd považoval námietku žalobcov č. 4, že im mala byť doručená kompletná projektová dokumentácia spolu so stavebným povolením za účelovú a nezodpovedajúcu dikciu § 10 ods. 2 vyhlášky Ministerstva životného prostredia SR č. 453/2000 Z. z. Stavebný úrad k stavebnému povoleniu pripojil kópiu katastrálnej mapy, z ktorej vyplýva plošný rozsah stavebných prác. Kompletná projektová dokumentácia overená stavebným úradom sa nachádza v administratívnom spise a bola účastníkom konania kedykoľvek k pozícií a majú právo do nej nahliadnuť. V súlade s úmyslom zákonodarcu bolo

vytvoriť podmienky pre kontrolu správnosti stavebného povolenia zabezpečením overenej projektovej dokumentácie stavby k stavebnému povoleniu v administratívnom spise, ktorá je k dispozícii na správnom orgáne. Podľa názoru krajského súdu z právnych predpisov nevyplýva povinnosť stavebnému úradu pripojiť projektovú dokumentáciu stavby aj k stavebnému povoleniu, ktorého rovnopis sa doručuje účastníkom konania.

Námietku č. 5 považoval krajský súd za nedostatočne odôvodnenú, nekonkrétnu. Poukázal na tú skutočnosť, že v stavebnom povolení sú uvedené podmienky realizácie stavby zohľadňujúce stanoviská dotknutých orgánov, ktoré je stavebník povinný splniť. Za nezákonnú nepovažoval krajský súd požiadavku stavebného úradu, aby stavebník dodržal opodstatnené požiadavky vlastníkov susedných nehnuteľností a aby napríklad tiež nezaťažoval nad prípustnú mieru užívanie nehnuteľností na susedných pozemkoch. Ide o legitímnu požiadavku podľa práva, ktorú by stavebník bol povinný dodržať aj bez toho, aby bola uvedená v stavebnom povolení, pretože ochrana práv vlastníkov susedných pozemkov vyplýva z osobitných právnych predpisov. Krajský súd podotkol, že žalobcami vytýkaná požiadavka uvedená v stavebnom povolení nie je v ich neprospech a zároveň nejde o nosnú podmienku pre uskutočnenie stavby.

Krajský súd sa nestotožnil s námietkou č. 6 vo výklade ustanovenia § 19 ods. 1, 2, 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) a neprisvedčil tvrdeniu, že v prípade podania námietok podľa § 61 stavebného zákona, ktoré nie sú dostatočne zrozumiteľne, určito a konkrétne formulované, vzniká pre správny orgán povinnosť vyzvať účastníka na doplnenie námietok. Ustanovenie § 19 správneho poriadku nemožno subsumovať pod postup vyplývajúci z možnosti uplatniť námietky proti stavebnému konaniu. Krajský súd znova poukázal na koncentračnú zásadu uplatňovanú v stavebnom konaní, ktorá by za predpokladu uvádzaného žalobcami stratila právny význam a uviedol, že stavebný úrad je povinný vysporiadať sa s námietkami v takom znení, v akom boli doručené v lehote podľa § 61 ods. 1 stavebného zákona, pričom na námietky podané po tejto lehote nie je povinný reagovať. V žiadnom prípade nevyplýva zo zákona povinnosť stavebnému úradu vyzývať na doplnenie podaných námietok. Zároveň skonštatoval, že správne orgány sa zaoberali aj tými námietkami, ktoré žalobcovia zaslali po zákonom stanovenej lehote, čo možno hodnotiť v prospech práv žalobcov.

V námietke č. 7 žalobcovia vytýkali správnym orgánom, že riadne neskúmali a nevysporiadali sa s dopadmi stavby na právom chránené záujmy žalobcov, ktorí sú zdravotne ťažko postihnuté osoby s mimoriadne obmedzenou mobilitou. V tomto kontexte žalobcovia vo svojich námietkach, ktoré boli doručené v zákonnej lehote, namietali len to, že návrh stavby ruší súkromie ich domu, pretože z novovzniknutej terasy na streche garáže je bezprostredný výhľad do ich okien. Touto námietkou sa podľa krajského súdu žalovaný zaoberal a dostatočne sa k nej vyjadril. Ďalšie konkrétne výhrady žalobcovia v námietkach v zákonom stanovenej lehote neuviedli. Krajský súd sa na rozdiel od žalobcov stotožnil s úvahou žalovaného, ktorý uviedol, že každá stavebná činnosť ovplyvňuje práva a oprávnené záujmy účastníkov konania a dodal, že je na správnom orgáne posúdiť, či uvedená stavebná činnosť spĺňa zákonom požadované podmienky a či ju ako takú možno v súlade so zákonom povoliť. Pokiaľ je žiadosť o stavebné povolenie (spolu s ďalšími listinami potrebnými pre vydanie rozhodnutia) predložená stavebnému úradu a poskytuje dostatočný podklad na posúdenie predmetu konania, stavebný úrad stavebné povolenie musí vydať. Žalobcovia v stavebnom konaní ani súdu neuviedli, v čom konkrétnom zhľadom na ich zdravotný stav je stavba v rozpore s ich právami a právom chránenými záujmami a ako konkrétne ich navrhovaná stavba bude obmedzovať na ich právach v rozpore so zákonom.

Krajský súd sa stotožnil s námietkou č. 8 žalobcov týkajúcou sa procesného pochybenia stavebného úradu, ktorý im pred vydaním rozhodnutia nedoručil výzvu na oboznámenie sa s podkladmi pre rozhodnutie. Takýto postup správneho orgánu považoval súd za rozporný s § 33 ods. 2 správneho poriadku. Správny orgán je povinný dať účastníkom konania možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie. Z administratívneho spisu ale i zo žaloby vyplýva, že žalobcovia boli (i keď nie pred vydaním prvostupňového rozhodnutia) oboznámení s podkladmi právne relevantnými pre rozhodovanie správnych orgánov. Svedčí o tom kvalifikované odvolanie a tiež kvalifikovaná žaloba, ktoré žalobcovia podávali preukázateľne so znalosťou veci. Na základe uvedených skutočností dospel krajský súd k

názoru, že i keď zo strany správneho orgánu rozhodujúceho o stavebnom povolení došlo k procesnému pochybeniu, celé správne konanie nie je zaťažené vadou, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia žalovaného. Uvedená vada preto neodôvodňovala zrušenie rozhodnutia, ktoré je predmetom tohto súdneho preskúmvacieho konania.

K námietke č. 9 o nedostatkoch svetlo-technického posudku sa krajský súd vyjadril pri námietke č. 3. Pokiaľ žalobcovia tvrdili, že realizáciou výstavby hrozí závažná ujma na ich nehnuteľnosti a môže ohroziť jej statiku, krajský súd uviedol, že žalobcovia neuviedli, v čom a akým spôsobom k takejto ujme môže dôjsť. Žalobcovia nepredložili na podporu svojich tvrdení žiaden dôkaz osvedčujúci pravdivosť ich námietky. Krajský súd ďalej uviedol, že stavba dvojgaráže sa realizovala v radovej zástavbe, kedy aj pred jej realizáciou prístup k stene rodinného domu žalobcov v uvedenom mieste bol len cez pozemok pribratého účastníka. Tak ako doposiaľ aj v budúcnosti bude potrebné, aby sa účastníci konania v rámci dobrých susedských vzťahov dohodli na spôsobe užívania nehnuteľností v ich vlastníctve v dotknutej časti a tiež na možnosti údržby opráv a rekonštrukcie. Tvrdenie o negatívnych javoch spojených so stavebnou činnosťou považoval krajský súd za civilno-právnu námietku, ktorú v prípade, že pribratý účastník nebude svoju stavebnú činnosť vykonávať v súlade so stavebným povolením, môžu žalobcovia uplatniť zákonným spôsobom napr. žalobou na všeobecnom súde.

Krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného bolo vydané v medziach zákona a námietky žalobcov neodôvodňovali jeho zrušenie. Žalobu preto zamietol podľa § 250j ods. 1 OSP.

Proti rozsudku krajského súdu podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia a navrhli, aby najvyšší súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobe vyhovie, rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie stavebného úradu Mestská časť Bratislava-Nové Mesto zruší a vec vráti príslušnému správne mu orgánu na ďalšie konanie. V odvolaní namietali, že krajský súd nesprávne vyhodnotil žalobné dôvody obsiahnuté v žalobe a žiadnym spôsobom nevyzval žalobcov aby špecifikovali, konkretizovali svoje žalobné námietky. V rámci konania o žalobe krajský súd neriešil skutočnosť, že zo stavebného povolenia explicitne nevyplývajú rozmery, plocha a výška dvojgaráže (novostavby) a nevysporiadal sa s tým, že po realizácii stavebnej činnosti tak, ako bola stavebným úradom povolená predmetná stavba, nebudú mať žalobcovia možnosť plnohodnotne realizovať starostlivosť o svoju nehnuteľnosť. Mali za to, že spojenie územného a stavebného konania do jedného celku nie je samostatným žalobným dôvodom, ale ide o právny následok nesprávneho právneho vyhodnotenia stavby. Nezákonné spojenie územného a stavebného konania namietali už v rámci stavebného konania. Krajský súd podľa názoru žalobcov nevyhodnotil všetky žalobné dôvody správne napr. neakceptoval skutočnosť, že absencia záväzného stanoviska Hlavného mesta SR Bratislavy je žalobným dôvodom. Krajský súd sa nedostatočne vysporiadal s námietkou, že vo veci nebolo preukázané splnenie zákonných dôvodov na upustenie od miestneho zisťovania a ústneho pojednávania; podľa žalobcov neboli splnené. Tiež namietali, že stavebný úrad vydal oznámenie o začatí konania napriek tomu, že nemal kompletne podklady. Ďalej v odvolaní uviedli, že správne orgány v rámci svojich rozhodnutí neodôvodnili nevykonanie navrhnutých dôkazov (obhliadku, znalecký posudok), čo je v rozpore s § 47 ods. 3 správneho poriadku. Žalobcovia uviedli, že umiestnenie stavby tak, ako bola povolená, by v konečnom dôsledku viedlo k tomu, že by neboli dodržané minimálne odstupové vzdialenosti medzi stavbami tak, ako ich určuje vyhláška MŽP SR č. 532/2002 Z. z., resp. že žalobcovia nebudú mať možnosť riadne realizovať starostlivosť a údržbu svojej nehnuteľnosti. Výtýkali krajskému súdu, že neskúmal, či sú podmienky v reálnej stavebnej zóne stiesnené, či stavebný úrad v rozhodnutí preukázal, či overoval, že nedodržanie odstupových vzdialeností bolo uskutočnené na základe príslušných meraní. Opätovne namietali, že im v rámci odvolacieho konania nebolo doručené kompletne stavebné povolenie aj s projektovou dokumentáciou. Žalobcovia ďalej uviedli, že krajský súd detailne neskúmal, či sa správny orgán vysporiadal s námietkou žalobcov o narušení ich pohody bývania. Krajskému súdu bolo zrejmé, že žalobcovia sú osoby so zdravotným postihnutím ťažkého stupňa, ktorí sú imobilní. Tvrdili, že krajský súd nesprávne akceptoval skutočnosť, že v čase, keď došlo k začatiu konania resp. upusteniu od miestneho zisťovania a výzve na vznesenie námietok, podklady pre rozhodnutie neboli úplné. Ďalej tvrdili, že krajský súd nesprávne posúdil, že projektová dokumentácia sa nemusí pripájať k stavebnému povoleniu. Žalobcovia mali možnosť pred vydaním rozhodnutia navrhnuť dôkazy, ktoré by preukázali svoje tvrdenia v kontexte

podkladov doručených stavebníkom a doručovaných priebežne počas celého konania. Žalobcovia mohli ešte pred vydaním rozhodnutia zaujať stanovisko napr. k absentujúcim podkladom pre rozhodnutie. Z textu rozsudku nemohli vyvodiť, akými úvahami bol vedený krajský súd pri skúmaní a hodnotení predloženej fotodokumentácie, ako hodnotil katastrálnu mapu, či prihliadal na protest prokurátora. Krajský súd podľa názoru žalobcov poprel všetky hlavné zásady spravodlivého súdneho konania a rozhodovania vo veci, keď niektoré rozhodnutia správnych orgánov vydané v rámci konania o proteste prokurátora a potvrdzujúce neprávny - nezákonný postup správnych orgánov a nezákonnosť rozhodnutí správnych orgánov, neakceptoval a neprihliadal na ne; nevysporiadal sa ani s návrhom žalobcov, ktorým žiadali o odklad vykonateľnosti rozhodnutia.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcov písomne vyjadril tak, že s namietanými skutočnosťami sa dostatočným a zákonným spôsobom vysporiadal úrad ako žalovaný správny orgán a vyhodnotil ich ako neodôvodnené, pričom zotrval na svojom právnom názore. Žalobcovia v podanom odvolaní neuviedli žiadne nové podstatné skutočnosti. Žalovaný považuje podané odvolanie za neodôvodnené a navrhol, aby bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave č k. 2S/87/13-172 potvrdený.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov. V súlade s uvedenými prechodnými ustanoveniami najvyšší súd v danej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Termín verejného vyhlásenia rozsudku bol oznámený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu, ako aj internetovej stránke najvyššieho súdu.

Z obsahu predložených spisov najvyšší súd zistil, že predmetom súdneho preskúmvacieho konania je preskúmanie zákonnosti právneho predchodcu žalovaného č. A - 2013/1105-KOL zo dňa 08.03.2013, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcov a potvrdené prvostupňové rozhodnutie stavebného úradu - Mestskej časti Bratislava - Nové Mesto č. ÚKaSP-2012/2538-EKT-132-sp zo dňa 14.11.2012, ktorým stavebný úrad v spojenom územnom a stavebnom konaní povolil stavbu „Rekonštrukcia rodinného domu“ na pozemku parc. č. XXXX/X a XXXX/XX, k. ú. N., na B. ulici č. XX v C., podľa projektovej dokumentácie vypracovanej spoločnosťou HFD, s.r.o. pre stavebníka A. A. E.; súčasne boli určené podmienky pre umiestnenie stavby ako aj podmienky pre uskutočnenie stavby.

V správnom súdnictve preskúmvajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP). Odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (§ 219 ods. 1 OSP). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 OSP).

Najvyšší súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho a administratívneho spisu a s prihliadnutím na citované ustanovenie § 219 ods. 2 OSP sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi, uvedenými v rozsudku krajského súdu, ktoré považuje za úplné, výstižné, reagujúce na námietky žalobcov. Na doplnenie dodáva:

V danej veci sa jedná o rekonštrukciu rodinného domu, teda o zmenu dokončenej stavby rodinného domu. Stavebný úrad po oznámení o začatí spojeného územného a stavebného konania, podľa § 61 ods. 2 stavebného zákona využil svoje oprávnenie a upustil od ústneho pojednávania spojeného s miestnym zisťovaním. V tejto súvislosti stavebný úrad zabezpečil stanoviská dotknutých orgánov, ich vzájomný súlad a posúdil vyjadrenia účastníkov konania a ich námietky. Pokiaľ ide o procesné pochybenie stavebného úradu v súvislosti s tým, že vo veci sa malo uskutočniť územné a stavebné konanie samostatne, tu najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že v tomto správnom (stavebnom) konaní bola zohľadnená hospodárnosť konania, pretože podklady, ktoré boli predložené v spojenom územnom a stavebnom konaní by boli tie isté aj v prípade, keby sa uskutočnilo samostatné územné konanie a samostatné stavebné konanie; stavebný úrad by posúdil všetky predložené podklady rovnako v prípade spojeného územného a stavebného konania ako aj v prípade, keby sa uskutočnilo samostatné územné konanie a samostatné stavebné konanie.

Najvyšší súd k námietke o nevysporiadaní sa s návrhom na odklad vykonateľnosti rozhodnutia uvádza, že postup krajského súdu bol súladný so zákonom a poukazuje na znenie ustanovenia § 250c ods. 1, veta druhá a tretia OSP, podľa ktorej zákonnej úpravy na žiadosť účastníka môže predseda senátu uznesením vykonateľnosť rozhodnutia odložiť; ak nevyhovie upovedomí o tom účastníka konania, tak ako krajský súd upovedomil žalobcov listom zn. 2S/87/2013-59, doručeným právnomu zástupcovi žalobcov dňa 10.07.2013.

Najvyšší súd sa stotožnil s názorom, čo sa týka procesného pochybenia stavebného úradu, ktorý žalobcom pred vydaním rozhodnutia nedoručil výzvu na oboznámenie sa s podkladmi pre rozhodnutie, takýto postup správneho orgánu považuje súd za rozporný s § 33 ods. 2 správneho poriadku. Správny orgán je povinný dať účastníkom konania možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladom i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhli jeho doplnenie. Na základe uvedených skutočností dospel k názoru, že žalovaný správny orgán sa v konaní nedopustil takej vady konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP). Aj keď oznámenie o začatí stavebného konania nebolo v súlade so zákonom, t. j. správny orgán nedal žalobcom možnosť pred vydaním rozhodnutia vyjadriť sa k podkladom, žalobcovia v správnom konaní neutrpeli ujmu na svojich právach. Správny orgán im umožnil realizovať základné právo podať námietky v 7- dňovej lehote v oznámení o začatí spojeného územného a stavebného konania, s ktorými sa správny orgán aj dostatočne vysporiadal.

V danom prípade preto aj najvyšší súd vyhodnotil námietky žalobcov ako nedôvodné a také, ktoré neboli spôsobilé zmeniť napadnuté rozhodnutie. Správne (stavebné) orgány oboch stupňov v danej veci postupovali zákonným spôsobom, pre svoje rozhodnutie si zadovážili dostatok skutkových podkladov a zistený skutkový stav náležite vyhodnotili. Ani najvyšší súd nezistil v konaní a postupe správnych (stavebných) orgánov oboch stupňov také vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a na ktoré by musel súd v súdnom preskúmvacom konaní prihliadnuť podľa § 250i ods. 3 OSP. V tej súvislosti je tiež potrebné poukázať na koncentračnú zásadu, platnú v stavebnom konaní. Vychádzajúc z uvedených zistení a záverov sa aj najvyšší súd stotožnil so záverom žalovaného správneho orgánu (resp. jeho právneho predchodcu) že stavebný úrad (Mestská časť Bratislava - Nové Mesto) neporušil zákon pri vydaní rozhodnutia, ktorým povolil stavbu - Rekonštrukcia rodinného domu, pozostávajúcu z dispozičných zmien a stavby dvojgaráže.

Keď teda krajský súd dospel k právnomu záveru, totožnému so záverom správnych (stavebných) orgánov a následne rozhodol, že preskúmvaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k takému porušeniu zákonných ustanovení stavebného zákona, ako to tvrdia žalobcovia a ktoré by boli spôsobilé ovplyvniť zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP), tento záver krajského súdu považoval aj najvyšší súd z dôvodov, uvedených vyššie, za správny. Najvyšší súd SR preto nebude opakovať odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, ale naň ako na vecne správne a postačujúce odkazuje (§ 219 ods. 2 OSP v znení zákona č. 384/2008 Z. z., účinnom od 15.10.20018). V súdnom odvolacom preskúmvacom konaní nevyšli najavo žiadne také nové skutočnosti, ktorými by bolo potrebné osobitne sa zaoberať.

Uvedenými úvahami sa riadil Najvyšší súd Slovenskej republiky, keď rozsudok krajského súdu vecne správny a v súlade so zákonom podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 a § 246c ods.1 veta prvá OSP tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko žalobcovia neboli v konaní úspešní a žalovanému zákonný nárok na náhradu trov nevznikol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.